

УДК 342.9

КОНТРОЛЬ ЗА ДОТРИМАННЯМ ПРАВА НА ДОСТУП ДО ПУБЛІЧНОЇ ІНФОРМАЦІЇ В ЕКОЛОГІЧНІЙ СФЕРІ

Макогонюк Ю.Ю., здобувач
кафедри адміністративного та фінансового права
Національний університет біоресурсів і природокористування України

У статті визначено і проаналізовано теоретико-методологічні засади контролю за дотриманням права на доступ до публічної інформації в екологічній сфері. Акцентовано увагу на пріоритетності дослідження таких видів контролю: парламентський, громадський, державний (внутрішній адміністративний). Установлено склад суб'єктів для кожного виду контролю.

Ключові слова: парламентський, громадський, внутрішній адміністративний контроль, суб'єкти контролю, організаційно-правові засади й заходи, право на доступ до публічної інформації, інформаційна сфера.

В статье определены и проанализированы теоретико-методологические основы контроля за соблюдением права на доступ к публичной информации в экологической сфере. Акцентируется внимание на приоритетности исследования следующих видов контроля: парламентский, общественный, государственный (внутренний административный). Установлен состав субъектов для каждого вида контроля.

Ключевые слова: парламентский, общественный, внутренний административный контроль, субъекты контроля, организационно-правовые основы и мероприятия, право на доступ к публичной информации, информационная сфера.

Makogonyuk Y.Y. CONTROL OVER OBSERVANCE THE RIGHT OF ACCESS TO PUBLIC INFORMATION IN THE ENVIRONMENTAL FIELD

Theoretical and methodological bases of control over the compliance with the rights on access to public information in the environmental sphere are determined and analyzed. Special attention is focused on the priorities of research of the following types of control: parliamentary, public, state (internal administration). The composition of subjects for each type of control is established.

Key words: parliamentary, public, internal administrative control, subjects of control, organizational and legal bases and measures, right on access to public information, environmental sphere, information sphere, information society.

Постановка проблеми. На сучасному етапі розвитку суспільства й держави зростає значення забезпечення права особи на доступ до інформації в усіх сферах суспільного життя, зокрема екологічній. У свою чергу, необхідно усвідомлювати природу різних груп засобів забезпечення охорони цього права, передусім одного з головних засобів охорони – контролю. Закон України «Про доступ до публічної інформації» у ст. 17 закріплює види та окремі суб'єкти контролю за забезпеченням доступу до публічної інформації [1]. На жаль, сучасний стан застосування зазначеної норми характеризується недостатньою оперативністю й ефективністю діяльності відповідних правозастосовних органів. З одного боку, це зумовлено відсутністю обґрунтованого, неупередженого та узгодженого нормативно-правового підґрунтя для контрольної діяльності її окремих суб'єктів. З іншого боку, така ситуація пов'язана з недостатньою увагою науковців до пошуку шляхів вирішення проблеми щодо забезпечення законності діяльності розпорядників публічної інформації в будь-якій сфері в умовах формування інформаційного суспільства в Україні й боротьби з корупцією в органах державної влади. З огляду на зазначене вважаємо, що тема статті є актуальною як з наукового, так і практичного поглядів.

Ступінь розробленості проблеми. Теоретико-методологічним підґрунтям статті

є дослідження фахівців у галузі теорії держави і права та адміністративного права: В.Б. Авер'янова, О.Ф. Андрійко, Д.Н. Бахраха, В.М. Гаращука, М.С. Кельмана, Т.О. Коломоець, С.А. Косінова, В.І. Курила, О.О. Майданник, В.Я. Малиновського, Н.Р. Нижник, О.Ф. Скакун, Ю.О. Тихомирова, В.В. Цветкова та інших. Усвідомлюючи значення праць указаних учених у вирішенні проблеми контролю, а також визнаючи існування окремих наукових праць у вигляді дисертаційних досліджень, у яких певною мірою розглядаються питання контролю за забезпеченням розпорядником доступу до публічної інформації (роботи С.І. Лопатіна, В.І. Мельченка, С.В. Петрова, С.М. Тарадая, В.С. Шапіро й інших), вважаємо за необхідне акцентувати увагу на такому. На сьогодні спостерігається відсутність у науковому середовищі комплексних наукових праць, присвячених дослідженню контролю за дотриманням права на доступ до публічної інформації в екологічній сфері. У межах статті досліджується саме ця проблема, а саме: 1) у контексті функціонування організаційно-правового механізму охорони (у вузькому тлумаченні) зазначеного права, який спрямований на виконання профілактики правопорушень для утвердження правомірної поведінки розпорядників публічної інформації в екологічній сфері; 2) у розумінні доцільності визначення необхідних і достатніх умов для забезпечення належної охорони права на доступ до

публічної інформації в екологічній сфері; 3) в усвідомленні важливості встановлення критерію вибору суб'єктів внутрішнього адміністративного контролю за дотриманням зазначеного права. Переконані, що зазначене вище зумовлює новацийність результатів, отриманих у роботі.

Мета статті полягає у визначенні суб'єктів контролю за дотриманням права на доступ до публічної інформації в екологічній сфері, особливостей організаційно-правових засад їх діяльності, а також виробленні пропозицій до чинного законодавства України щодо вдосконалення контролю за дотриманням зазначеного права.

Виклад основного матеріалу. У статті пропонується концепція дослідження контролю за дотриманням права на доступ до публічної інформації в екологічній сфері, відповідно до якої необхідно визначити таке: а) теоретико-методологічні засади зазначеного контролю; б) види контролю; в) суб'єкти контролю для кожного виду; г) організаційно-правові засади й організаційно-правові заходи контролю. Включення двох останніх напрямів дослідження зумовлено доцільністю формування механізму контролю за дотриманням права на доступ до публічної інформації в екологічній сфері, який має спиратися на модель механізму держави, тобто містити такі складові: а) систему суб'єктів контролю; б) систему правових норм, що визначають як організаційну структуру суб'єктів контролю, так і правові засади їх контрольної діяльності, й організаційно-правові заходи, що здійснюються зазначеними суб'єктами.

Уважаємо, що в межах першого напрямку концепції дослідження передусім варто приділити увагу аналізу наявного понятійного апарату проблеми контролю. Передусім акцентуємо увагу на наявній дискусії щодо співвідношення понять «контроль» і «нагляд». Загальноприйнятою на сьогодні вважається точка зору, згідно з якою нагляд – це вид контролю. Як підкреслює О.Ф. Андрійко, під час контролю «перевіряється не лише систематичність виконання нормативно-правових актів та прийняття рішень, а й, враховуючи особливість контролю як функції державного управління, контролюючим органам надане право втручання в оперативну діяльність підконтрольних об'єктів у формі видання обов'язкових для виконання вказівок» [2, с. 213]. У свою чергу, завданням нагляду є лише виявлення й запобігання правопорушенням, визначення відповідності діяльності підконтрольних об'єктів чітко встановленим правилам. Отже, органи, що здійснюють нагляд, не мають права втручатися в оперативну діяльність або змінювати акти органів державного управління [2, с. 213].

Варто усвідомлювати, що головна функція контролю як соціального явища полягає в коригуванні поведінки підконтрольного об'єкта з метою блокування відхилень його діяльності від заданої управлінської програми. Водночас соціальне призначення контролю полягає в інформуванні про процеси, які відбуваються. У цьому сенсі можна говорити про те, що контроль є «умовою підтримки законності,

порядку й організованості, охорони свободи і дотримання прав громадян» [3, с. 213].

Як зазначає В.І. Курило, Україна перейшла до ринкових відносин, характерною ознакою яких є існування різних форм власності. У цих умовах змінюються форми здійснення державного контролю, його обсяг, напрями, але значення загалом не зменшується. Так, за суб'єктами, що знаходяться в державній власності, держава здійснює контроль у повному обсязі, може втручатися в їхню внутрішньо-організаційну діяльність. Інша ситуація складається, коли йдеться про державний контроль за суб'єктами підприємницької діяльності або громадянами [4, с. 114–115].

Разом із тим з метою більш глибокого розуміння змісту поняття «контроль» доцільно з'ясувати основні завдання контрольної діяльності. Наприклад, В.Г. Афанасьєв виділяє два основних завдання контролю: 1) виявлення результатів впливу суб'єкта на об'єкт, допущених відхилень від вимог управлінських рішень, прийнятих принципів організації та регулювання, причин цих відхилень; 2) визначення шляхів подолання наявних перешкод для ефективного функціонування всієї системи [5]. Вочевидь, мета й завдання контрольної діяльності реалізуються саме за допомогою методів. При цьому провідним методом державного контролю в загальному випадку є перевірка.

Очевидно, Конституція України [6] відіграє провідну роль у структурі правових засад контрольної діяльності щодо забезпечення права на доступ до публічної інформації, зокрема, в екологічній сфері. У подальшому дослідженні будуть установлені та проаналізовані інші нормативно-правові акти, що регулюють контрольну діяльність і базуються на Конституції України.

Надалі пропонуємо визначитися з основними видами контролю. Аналіз наявних точок зору щодо видів контролю дав змогу дійти висновку щодо доцільності акцентування уваги на такій класифікації контролю: 1) державний контроль: а) контроль у самій системі органів виконавчої влади (внутрішній адміністративний контроль); б) контроль з боку Президента України (президентський контроль); в) контроль з боку Верховної Ради України (парламентський контроль); г) контроль з боку органів судової влади (судовий контроль); д) специфічний різновид контролю з боку органів прокуратури (прокурорський нагляд); 2) контроль з боку органів місцевого самоврядування; 3) контроль з боку громадських організацій (громадський контроль) [7, с. 356–361].

У статті поділяється позиція В.Б. Авер'янова щодо визначення понять зазначених видів контролю, розуміння їх сутності [7, с. 357–359].

Проведене дослідження інформаційного та адміністративного законодавства України стосовно контролю за дотриманням права на доступ до публічної інформації надало можливість виявити таке. Передусім положення ст. 17 Закону України «Про доступ до публічної інформації» визначають три види контролю: державний, парламентський, громад-

ський [1]. При цьому якщо парламентський контроль націлений на дотримання права людини на доступ до інформації, то державний і громадський види контролю – на забезпечення розпорядниками доступу до інформації, зокрема публічної.

Надалі вважаємо за доцільне акцентувати увагу на особливостях кожного виду контролю стосовно забезпечення права на доступ до публічної інформації, зокрема, в екологічній сфері. Водночас варто зазначити, що в Законі України «Про доступ до публічної інформації» не достатньо коректно визначено види контролю. На нашу думку, парламентський контроль є різновидом державного контролю. Що стосується інших різновидів державного контролю, то в роботі (з огляду на обмежений обсяг статті) буде проаналізовано внутрішній адміністративний контроль. До того ж під час аналізу буде розглянуто ті центральні органи виконавчої влади, компетенція яких пов'язана з діяльністю в екологічній сфері (відомчий адміністративний контроль), а також певні органи, компетенція яких пов'язана з діяльністю в інформаційній сфері («позавідомчий» адміністративний контроль).

Проведені дослідження засвідчили, що парламентський контроль за дотриманням права особи на доступ до публічної інформації в екологічній сфері спирається передусім на чинні загальні засади парламентського контролю. В Україні положення щодо парламентського контролю містяться в Конституції України (п. 33 ст. 85), згідно з якими передбачено відповідні структури та їх законодавчу регламентацію [6]. Так, Верховна Рада України (далі – ВРУ) «здійснює парламентський контроль у межах, визначених цією Конституцією», відповідно до чого має низку спеціальних контрольних органів. Насамперед парламентський контроль здійснюється безпосередньо ВРУ на пленарних засіданнях. Разом із тим його здійснюють ще 1) комітети ВРУ; 2) постійні комісії ВРУ; 3) народні депутати; 4) спеціальні слідчі комісії.

Підкреслимо, що окремою формою парламентського контролю доцільно вважати відповідну діяльність Уповноваженого ВРУ з прав людини (далі – Уповноважений). При цьому діяльність Уповноваженого розглядається у двох аспектах: з одного боку – це захист прав і свобод людини; з іншого – контроль за діяльністю всіх гілок влади та посадових осіб різних рівнів, щоб запобігти порушенню ними прав людини. Саме тому головною рисою правового статусу Уповноваженого є незалежність [8].

Прикладом ефективного безпосереднього парламентського контролю є парламентські слухання, зокрема «Законодавче забезпечення розвитку інформаційного суспільства в Україні» (від 03 липня 2014 р.) [8]. Передусім у Рекомендаціях парламентських слухань у 2014 р. підкреслюється, що в переліку пріоритетів стратегічного розвитку України особливе місце повинні посідати захист прав, свобод і безпеки громадян в інформаційній сфері [9].

Варто зазначити, що на рівні парламентського контролю найбільш дієвим способом

у разі порушення права на доступ до публічної інформації, зокрема, в екологічній сфері є звернення особи до Уповноваженого. Законом [8] визначено організаційно-правові засади механізму звернення до Уповноваженого. Відповідно до цього механізму, особі протягом року після виявлення порушення прав і свобод людини та громадянина потрібно написати звернення до Уповноваженого, яке міститиме, відповідно до Закону, необхідну інформацію (ч. 2 ст. 17 Закону України «Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини») [8]. Доцільно враховувати, що, якщо Уповноваженим було виявлено порушення права на доступ до публічної інформації, ним/нею вноситься подання до органу влади – розпорядника й адресата подання, які зобов'язані протягом місяця усунути порушення права на доступ до публічної інформації, у тому числі в екологічній сфері. Варто зазначити, що за умови, якщо Уповноваженим буде виявлено, що право на доступ до публічної інформації, у тому числі в екологічній сфері, було порушено, відповідний розпорядник інформації нестиме, залежно від ситуації, адміністративну або кримінальну відповідальність у разі невиконання вимог Уповноваженого.

Аналіз здійснення парламентського контролю за дотриманням права особи на доступ до публічної інформації в екологічній сфері дав змогу перекоонатися в тому, що цей контроль проходить три стадії, виділені В.І. Мельченком [9, с. 61–77]: інформаційну, оцінну та регулятивну. Наприклад, саме в межах інформаційної стадії ВРУ в порядку контролю може вимагати від урядових установ, міністерств, відомств звіти, які містять відомості про їхню діяльність щодо забезпечення інформацією заінтересованих осіб. Наприклад, щодо кількості: 1) випадків відмови в наданні доступу до публічної інформації в екологічній сфері із зазначенням мотивів таких відмов; 2) кількості й обґрунтуванні застосування режиму обмеженого доступу до окремих видів публічної інформації в екологічній сфері; 3) кількості скарг на неправомірні дії посадових осіб, які відмовили в доступі до інформації в екологічній сфері [11]. Конституційні вимоги щодо забезпечення екологічної безпеки й підтримання екологічної рівноваги на території України, подолання наслідків Чорнобильської катастрофи – катастрофи планетарного масштабу, збереження генофонду Українського народу є обов'язком держави [12, с. 172].

У статті відстоюється позиція, що контроль за діяльністю державних органів інститутами громадянського суспільства значно сприятиме становленню правової держави та інформаційного суспільства в Україні. Варто нагадати, що, згідно зі ст. 38 Конституції України [6], громадяни мають право брати участь в управлінні державними справами, у всеукраїнському та місцевих референдумах, вільно обирати й бути обраними до органів державної влади та органів місцевого самоврядування. Отже, на конституційному рівні гарантовано здійснення громадському контролю, зокрема, за діяльністю органів держа-

ви. Суб'єктами такого контролю є громадяни, громадські організації й політичні партії, профспілки та інші учасники громадського суспільства (домові й вуличні комітети, трудові колективи тощо) [13]. Особливість громадського контролю насамперед виявляється в тому, що всі суб'єкти громадського контролю виступають від імені громадськості, а не держави. Це, у свою чергу, визначає таку особливість громадського контролю – відсутність юридично-владного змісту у правах та обов'язках. Саме тому рішення за результатами проведення громадського контролю мають, як правило, рекомендаційний характер.

До механізмів громадського контролю в Україні зазвичай зараховують звернення, інформаційні запити, опитування, громадські слухання, моніторинг діяльності органів державної влади. Уважаємо, що такі механізми доцільно використовувати й під час громадського контролю за дотриманням права особи на доступ до публічної інформації в екологічній сфері. Однією з форм громадського контролю є створення громадських рад при центральних і місцевих органах виконавчої влади [15], які здійснюють різноманітні проекти й моніторинг діяльності державних органів, у тому числі щодо дотримання права особи на доступ до публічної інформації в екологічній сфері. Дослідження виявили, що діяльність більшості громадських рад при міністерствах і відомствах має формальний характер, а в деяких органах влади таких структур не існує взагалі.

На нашу думку, доцільно навести один із прикладів щодо здійснення спільних організаційно-правових заходів суб'єктами громадського та парламентського контролю. Відомо, що 27–28 червня 2015 р. в м. Одесі відбувся перший тренінг «Громадський моніторинг забезпечення права на доступ до публічної інформації в діяльності правоохоронних органів», організований Асоціацією українських моніторів дотримання прав людини у співпраці з Секретаріатом Уповноваженого ВРУ з прав людини [15]. Уважаємо, що такий досвід доцільно використовувати й під час громадського контролю за розпорядниками публічної інформації в екологічній сфері.

Наступний вид контролю за дотриманням права особи на доступ до публічної інформації в екологічній сфері, який необхідно проаналізувати, – це внутрішній відомчий адміністративний контроль. Запропоновано передусім дослідити відповідну діяльність Міністерства екології та природних ресурсів (далі – Мінприроди) України. Правовим підґрунтям цього дослідження були, наприклад, такі нормативно-правові акти: Положення про Міністерство екології та природних ресурсів [16]; Наказ Міністерства екології та природних ресурсів України «Про першочергові заходи щодо забезпечення доступу до публічної інформації» від 02 червня 2011 р. № 86 [17]; Наказ Міністерства екології та природних ресурсів України «Про затвердження переліку видів екологічної інформації та регламенту розміщення її на веб-сайті Мінприроди» від 22 грудня 2011 р. № 561 [18]; Наказ Міністерства екології та природних ресурсів України

«Про затвердження порядку розгляду запитів на публічну інформацію, що надійшли до Мінприроди» від 03 лютого 2012 р. № 42. Аналіз положень зазначених нормативно-правових актів дав змогу дійти висновків, що Мінприроди України здійснює відомчий адміністративний контроль за дотриманням права особи на доступ до різноманітної публічної інформації, розпорядником якої воно є [18].

Варто підкреслити, що структурні підрозділи Мінприроди здійснюють забезпечення дотримання строків розгляду та підготовки проектів відповідей на запити і щомісяця першого числа наступного за звітним місяцем надають до Відділу взаємодії із ЗМІ та зв'язків з громадськістю інформацію про опрацювання виконавцем запитів за попередній місяць. Відділ взаємодії із ЗМІ та зв'язків з громадськістю формує, узагальнюючи звіти щодо запитів на інформацію структурними підрозділами, забезпечує їх оприлюднення на веб-сайті Мінприроди України й надання до Державного комітету телебачення та радіомовлення (далі – Держкомтелерадіо) України. Отже, Відділ взаємодії зі ЗМІ та зв'язків з громадськістю є суб'єктом контролю першого рівня. Цей Відділ здійснює моніторинг строків виконання запитів, розміщення публічної інформації в екологічній сфері (інформаційна стадія), а також проводить оцінку відповідності чинним вимогам законодавства щодо строків надання відповіді на запити, наповненості інформацією різноманітних розділів веб-сайту Мінприроди України (оцінна стадія контролю). Уважаємо за необхідне підкреслити, що відповідь на запит надається протягом п'яти робочих днів із дня надходження запиту в спосіб, обраний запитувачем. Якщо запит на інформацію стосується інформації, необхідної для захисту життя чи свободи особи, інформації про стан навколишнього природного середовища, якості харчових продуктів і предметів побуту, аварії, катастрофи, небезпечні природні явища та інші надзвичайні ситуації, що сталися або можуть статися й загрожують безпеці громадян, відповідь надається протягом 48 годин із дня отримання запиту. Водночас регульовальна стадія контролю, яка полягає в прийнятті відповідних рішень щодо виправлення недоліків у роботі структурних підрозділів, належить до компетенції першого заступника Міністра (суб'єкт контролю другого рівня).

У статті було досліджено й інші суб'єкти внутрішнього відомчого адміністративного контролю, які здійснюють контрольну діяльність за забезпеченням доступу до публічної інформації в екологічній сфері відповідними розпорядниками цієї інформації. Підґрунтям цього дослідження поставали різноманітні підзаконні акти – укази Президента України, постанови Кабінету Міністрів України, накази центральних органів виконавчої влади, компетенція яких пов'язана з діяльністю в екологічній сфері. По-перше, було з'ясовано, що суб'єктами внутрішнього відомчого адміністративного контролю є також Міністерство аграрної політики та продовольства України, Державне агентство водних ресурсів України, Державна інспекція ядерного регулю-

вання України, Державна служба України з надзвичайних ситуацій, Державна екологічна інспекція України, Державна служба України з питань геодезії, картографії та кадастру, Державне агентство рибних ресурсів України та інші центральні органи виконавчої влади, що функціонують в екологічній сфері.

По-друге, дослідження надали можливість установити, що контроль органів виконавчої влади, зазначених вище, відбувається також на трьох стадіях (інформаційна, оцінна, регулятивна). Тобто, спостерігається однаковий підхід у різних суб'єктів контролю в екологічній сфері. Грунтуючись на аналізі чинних нормативно-правових актів, ми з'ясували таке: у структурі центральних органів виконавчої влади, компетенція яких поширюється на екологічну сферу, за різними відділами закріплені повноваження щодо а) організації в установленому порядку доступу до публічної інформації, аналізування та надання відповідей на запити; б) контролю строків надання відповідей на запити, якості інформаційної наповненості відповідей на запити, веб-сторінок тощо. На нашу думку, існування контрольних структур усередині зазначених органів виконавчої влади є лише необхідною умовою належної охорони права особи на доступ до публічної інформації в екологічній сфері, але не достатньою.

Уважаємо, що достатні умови потребують паралельного здійснення передусім такого: а) громадського контролю (наприклад, активізації діяльності громадських рад, які існують при зазначених органах виконавчої влади); б) парламентського контролю (використовуючи різні його форми); в) так званого «позавідомчого» адміністративного контролю тощо. Доцільно акцентувати увагу на особливостях так званого «позавідомчого» адміністративного контролю, наприклад, за інформаційним наповненням офіційних веб-сайтів органів виконавчої влади, що є розпорядниками публічної інформації в екологічній сфері. Нагадаємо, що оприлюднення зазначеної публічної інформації відповідними структурними підрозділами розпорядника є пасивною формою доступу особи до публічної інформації в екологічній сфері. Уважаємо, що для забезпечення такої форми доступу необхідна реалізація одного з напрямів становлення інформаційного суспільства в Україні – створення інформаційно-комунікаційної інфраструктури в екологічній сфері. До речі, екологічна сфера є однією з пріоритетних сфер розвитку інформаційного суспільства в Україні.

Аналіз змісту офіційного сайту Державного агентства з питань електронного урядування України дав змогу з'ясувати, що основою розвитку інформаційно-комунікаційної інфраструктури у сфері охорони навколишнього природного середовища є створення й забезпечення мережі загальнодержавної екологічної автоматизованої інформаційно-аналітичної системи забезпечення доступу до екологічної інформації. Аналіз Положення про Державне агентство з питань електронного урядування в Україні (Постанова Кабінету Міністрів України від 01 жовтня 2014 р. № 492 [19]) надав можливість установити, що Агент-

ство, зокрема, проводить моніторинг інформаційного наповнення офіційних веб-сайтів органів виконавчої влади та про його результати інформує щороку Кабінету Міністрів України; координує й контролює діяльність органів виконавчої влади, пов'язану зі створенням та інтеграцією електронних інформаційних систем і ресурсів у Єдиний веб-портал органів виконавчої влади й наданням інформаційних та інших послуг через електронну інформаційну систему «Електронний уряд».

Отже, Державне агентство з питань електронного урядування України дійсно здійснює так званий «позавідомчий» адміністративний контроль за дотриманням права особи на доступ (у пасивній формі) до публічної інформації в екологічній сфері. Водночас аналіз підзаконних нормативно-правових актів України допоміг з'ясувати, що й Державний комітет телебачення та радіомовлення України є суб'єктом «позавідомчого» адміністративного контролю щодо дотримання права особи на доступ (у активній і пасивній формах) до публічної інформації в екологічній сфері. До речі, яскравим прикладом контрольної діяльності в межах оцінної стадії є Порядок проведення моніторингу інформаційного наповнення веб-сайтів органів виконавчої влади [19].

Однією з причин незадовільного стану навколишнього природного середовища є відсутність відповідної об'єктивної інформації. Зокрема, стосовно некоректності й банальності неправдивості відповідної інформації щодо лісопорушень на офіційному сайті Держлісгенства зазначалось О.В. Гулак [20].

Дослідження засвідчили, що так званий «позавідомчий» адміністративний контроль за дотриманням права особи на доступ до публічної інформації в екологічній сфері здійснюють два центральних органи виконавчої влади України. Виникла потреба в розмежуванні повноважень зазначених органів щодо контролю за дотриманням зазначеного права особи. На нашу думку, необхідно розробити відповідні пропозиції до Положень цих органів, які б ураховували потребу в ліквідуванні дублюючих функцій і повноважень; корисним має бути дослідження такого питання, як ефективність контролю.

Висновки. У статті визначено напрями вдосконалення організаційно-правових засад контролю за дотриманням права особи на доступ до публічної інформації, у тому числі в екологічній сфері, які пов'язані з необхідністю такого: а) уточнення окремих положень Закону України «Про доступ до публічної інформації» (поняття «публічна інформація», здійснення контрольної діяльності тощо), Кодексу України про адміністративні правопорушення; б) зваженого врахування зарубіжного досвіду щодо організації контролю (щодо вибору видів контролю: контроль за законністю, контроль за доцільністю).

ЛІТЕРАТУРА:

1. Про доступ до публічної інформації : Закон України від 13 січня 2011 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2939-17>.

2. Реформування державного управління в Україні: проблеми і перспективи / [В.В. Цветков, О.Ф. Андрійко, С.Д. Дубенко, Є.Б. Кубко, П.Ф. Кулініч, В.П. Нагребельний, Н.Р. Нижник, В.М. Селіванов, В.І. Семчик]. – К. : Оріяни, 1998. – 363 с.
3. Малиновський В.Я. Державне управління : [навчальний посібник] / В.Я. Малиновський. – Луцьк : Ред.-вид. відд. «Вежа» Вол. держ. ун-ту ім. Лесі Українки, 2000. – 558 с.
4. Курило В.І. Адміністративні правочини у сільському господарстві України : сучасна парадигма : [монографія] / В.І. Курило ; за заг. ред. В.К. Шкарупи. – К. : Магістр – XXI сторіччя, 2007. – 312 с.
5. Афанасьев В.Г. Научное управление обществом (опыт системного исследования) / В.Г. Афанасьев. – М. : Политиздат, 1968. – 384 с.
6. Конституція України : Закон України від 28 червня 1996 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon.rada.gov.ua/go/254к/96-вр>.
7. Адміністративне право України. Академічний курс : [підручник] : у 2 т. / ред. колегія: В.Б. Авер'янов (голова). – К. : Юридична думка, 2004. – Т. 1 : Загальна частина. – 2004. – 584 с.
8. Про Уповноваженого Верховної Ради України : Закон України від 23 грудня 1997 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://goo.gl/bpF4Ge>.
9. Про Рекомендації парламентських слухань на тему: «Законодавче забезпечення розвитку інформаційного суспільства в Україні» : Постанова Верховної Ради України від 03 липня 2014 р. № 1565 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://goo.gl/Z1cVTB>.
10. Мельченко В.І. Адміністративно-правові засади державного контролю за режимом доступу до відкритої інформації : дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.07 / В.І. Мельченко. – Х. : Націон. ун-т внутр. справ, 2012. – 194 с.
11. Про звернення громадян : Закон України від 02 жовтня 1996 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon.nau.ua/doc/?code=393/96-%C2%D0>.
12. Гиренко І.В. Правова охорона рослинного світу України: сучасна парадигма : [монографія] / І.В. Гиренко. – К. : НУБіП України, 2015. – 433 с.
13. Косінов С.А. Суб'єкти громадянського контролю / С.А. Косінов [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://nbuv.gov.ua/j-pdf/Pz_2015_129_4.pdf.
14. Про забезпечення участі громадськості у формуванні та реалізації державної політики : Постанова Кабінету Міністрів України від 03 листопада 2010 р. № 996 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/996-2010-%D0%BF>.
15. Громадський моніторинг забезпечення права на доступ до публічної інформації в діяльності правоохоронних органів [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://goo.gl/T8VFs1>.
16. Положення про Міністерство екології та природних ресурсів : Постанова Кабінету Міністрів України від 21 січня 2015 р. № 32 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://goo.gl/ROH9oG>.
17. Про першочергові заходи щодо забезпечення доступу до публічної інформації : Наказ Міністерства екології та природних ресурсів України від 02 червня 2011 р. № 186 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://goo.gl/6hMTAw>.
18. Про затвердження переліку видів екологічної інформації та регламенту розміщення її на веб-сайті Мінприроди : Наказ Міністерства екології та природних ресурсів України від 22 грудня 2011 р. № 561 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://goo.gl/vVuhTn>.
19. Положення про Державне агентство з питань електронного урядування в Україні : Постанова Кабінету Міністрів України від 01 жовтня 2014 р. № 492 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://goo.gl/3oxFsI>.
20. Гулак О.В. Щодо питання інформування громадськості про адміністративну відповідальність за порушення вимог пожежної безпеки в лісах України / О.В. Гулак // Науковий вісник Національного університету біоресурсів і природокористування України. Серія «Право». – 2015. – № 218. – Ч. 2. – С. 198–208.